

Le lingue letterarie, il lessico della poesia, le origini della metrica

1. Poll. IX 125 ἡ δὲ χελιχελώνη, παρθένων ἐστὶν ἡ παιδιά, παρόμοιόν τι ἔχουσα τῇ χύτρᾳ· ἡ μὲν γὰρ κάθηται, καὶ καλεῖται χελώνη, αἱ δὲ περιτρέχουσι ἀνερωτῶσαι·

χελιχελώνη, τί ποιεῖς ἐν τῷ μέσῳ;

ἡ δὲ ἀποκρίνεται·

ἔρια μαρύματι καὶ κρόκην Μιλησίαν.

εἴτ' ἐκεῖναι πάλιν ἐκβιώσιν·

ὁ δ' ἔκγονος σου τί ποιῶν ἀπώλετο;

ἡ δέ φησι·

λευκᾶν ἀφ' ἵππων εἰς θάλασσαν ἄλατο.

2. a) Hippocr. frg. 1s. Dg.² ἔβωσε Μαίης παῖδα, Κυλλήνης πάλμυν / Ἐμηὴ κυνάγχα, μηιονιστὶ Κανδαῦλα, / φωῶν ἔταιρε, δεῦρο μοι σκαπερδεῦσαι

b) Ἐρεμῆς, Κάσσιμος, Ὄλυττεύς, Ἀριάγνη, χαίρε καὶ πίει(ς)

c) φερόντων, φερέσθων / φερέτωσαν, φερέσθωσαν || -ησι / -αις || ξύν / σύν

3. Arist. Poet. 1457b 1-7 ἄπαν δὲ ὄνομα ἐστὶν ἡ κύριον ἡ γλῶττα ἡ μεταφορὰ ἡ κόσμος ἡ πεποιημένον ἡ ἐπεκτεταμένον ἡ ὑφηγημένον ἡ ἐξηλαγμένον. λέγω δὲ κύριον μὲν ὥς χρῶνται ἔκαστοι, γλῶτταν δὲ ὥς ἐτεροι· ὅστε φανερὸν ὅτι καὶ γλῶτταν καὶ κύριον εἶναι δυνατὸν τὸ αὐτό, μὴ τοῖς αὐτοῖς δέ· τὸ γὰρ σίγυνον Κυπρίοις μὲν κύριον, ἡμῖν δὲ γλῶττα

4. a) Arist. Poet. 1457a 32-36 ὄνόματος δὲ εἶδη τὸ μὲν ἀπλοῦν, ἀπλοῦν δὲ λέγω ὃ μὴ ἐκ σημαίνοντων σύγκειται, οἷον γῆ, τὸ δὲ διπλοῦν· τούτου δὲ τὸ μὲν ἐκ σημαίνοντος καὶ ἀσήμου, πλὴν οὐκ ἐν τῷ ὄνόματι σημαίνοντος καὶ ἀσήμου, τὸ δὲ ἐκ σημαίνοντων σύγκειται. εἴτ' δ' ἀν καὶ τριπλοῦν καὶ τετραπλοῦν ὄνομα καὶ πολλαπλοῦν, οἷον τὰ πολλὰ τῶν Μασσαλιωτῶν, Ἐρημοκαϊκόξανθος

b) Arist. Rhet. 1406a 35-1406b 5 οἱ δ' ἄνθρωποι τοῖς διπλοῖς χρῶνται ὅταν ἀνόνυμον ἡ καὶ ὁ λόγος εὐσύνθετος, οἷον τὸ χρονοτριβεῖν· ἀλλ' ἀν πολύ, πάντως ποιητικόν· διὸ χρησιμωτάτη ἡ διπλῆ λέξις τοῖς διθυραμβιστοῖς (οὗτοι γὰρ ϕωφάδεις), αἱ δὲ γλῶτται τοῖς ἐποποιοῖς (σεμνὸν γὰρ καὶ αὐθαδες), ἡ δὲ μεταφορὰ τοῖς ιαμβείοις (τούτοις γὰρ νῦν χρῶνται, ὥσπερ εἴρηται)

c) Timoth. Pers. 215-236 Wil. = 202-224 Campb. = Hord. ἀλλ' ὡς χρυσεοκίθαριν ἀέ-/ξων μοῦσαν νεοτευχῆ, / ἐμοῖς ἔλθο· ἐπίκουρος ύμ-/νοισιν¹ ἱήιε Παιάν / ὁ γάρ μ' εὐγενέτας μακραί-/ων Σπάρτας μέγας ἀγεμὼν / βρύσιν ἀνθεσιν ἥβας / δονεῖ λαὸς ἐπιφλέγων / ἐλᾶτ τ' αἴθοπι μώμῳ, / ὅτι παλαιοτέραν νέοις / ύμνοις Μοῦσαν ἀτιμῶ· / ἐγὼ δ' οὔτε νέον τιν' οὐ-τε γεραὸν οὔτ' ίστιβαν / εἰργω τῶνδ' ἐκά-^{<ς>} ύμνων· / τοὺς {ο}δὲ μουσοπαλαιολύ-/μας, τούτους δ' ἀπεργύκω, / λωβητῆρας ἀοιδᾶν, / κηρύκων λιγυμακροφώ-/νων τείνοντας ἴν{γ}γάζ. / πρῶτος ποικιλόμουσος Όρ-φεὺς τυντ' ἐτέκνωσεν υἱὸς Καλλιόπας / τιπιεριασενί†

5. Arist. Poet. 1457b 7-26 μεταφορὰ δέ ἐστιν ὄνόματος ἀλλοτρίου ἐπιφρορὰ ἡ ἀπὸ τοῦ γένους ἐπὶ εἶδος ἡ ἀπὸ τοῦ εἰδούς ἐπὶ τὸ γένος ἡ ἀπὸ τοῦ εἰδούς ἐπὶ εἶδος ἡ κατὰ τὸ ἀνάλογον. λέγω δὲ ἀπὸ γένους μὲν ἐπὶ εἶδος οἷον “νῆπος δέ μοι ἥδ' ἐστηκεν”· τὸ γὰρ ὁδομεῖν ἐστιν ἐστάναι τι. ἀπ' εἰδούς δὲ ἐπὶ γένος “ἥ δὴ μυρί” ‘Οδυσσεὺς ἐσθλὰ ἐօργεν’· τὸ γὰρ μυρίον πολὺ ἐστιν, ὥς νῦν ἀντὶ τοῦ πολλοῦ κέχρηται. ἀπ' εἰδούς δὲ ἐπὶ εἶδος οἷον “χαλκῷ ἀπὸ ψυχῆν ἀρόσας” καὶ “τεμών τανατήκει χαλκῷ” (Emp. B 138 e 143 D.-K.)· ἐνταῦθα γὰρ τὸ μὲν ἀρόσαι ταμεῖν, τὸ δὲ ταμεῖν ἀρόσαι εἴρηκεν· ἀμφοτέροις γὰρ ἀφελεῖν τί ἐστιν. τὸ δὲ ἀνάλογον λέγω, ὅταν ὄμοιώς ἔχῃ τὸ δεύτερον πρὸς τὸ πρῶτον καὶ τὸ τέταρτον πρὸς τὸ τρίτον· ἐρεῖ γὰρ ἀντὶ τοῦ δευτέρου τὸ τέταρτον ἡ ἀντὶ τοῦ τετάρτου τὸ δεύτερον. καὶ ἐνίοτε προστιθέασιν ἀνθ' οὐ λέγει πρὸς δέ ἐστι. λέγω δὲ οἷον ὄμοιώς ἔχει φιάλη πρὸς Διόνυσον καὶ ἀσπὶς πρὸς Ἀρην· ἐρεῖ τοίνυν τὴν φιάλην ἀσπίδα Διονύσου καὶ τὴν ἀσπίδα φιάλην Ἀρεως. ἡ δὲ γῆρας πρὸς βίον, καὶ ἐσπέρα πρὸς ήμέραν· ἐρεῖ τοίνυν τὴν γῆρας ήμέρας ἡ ὥσπερ Ἐμπεδοκλῆς (B 152 D.-K.), καὶ τὸ γῆρας ἐσπέραν πρὸς βίον ἡ δυσμάς βίου

6. Arist. Poet. 1457b 32-1458a 9 πεποιημένον δ' ἐστὶν ὁ ὄλως μὴ καλούμενον ὑπὸ τινῶν αὐτὸς τίθεται ὁ ποιητής, δοκεῖ γὰρ ἔνια εἶναι τοιαῦτα, οἷον τὰ κέρατα ἔρυνγας καὶ τὸν ἰερέα ἀρητῆρα. ἐπεκτεταμένον δέ ἐστιν ἡ ἀφηρημένον τὸ μὲν ἔαν φωνήντι μακροτέρῳ κεχρημένον ἡ τοῦ οἰκείου ἡ συλλαβῆ ἐμβεβλημένη, τὸ δὲ ἀν ἀφηρημένον τι ἡ αὐτοῦ, ἐπεκτεταμένον μὲν οἷον τὸ πόλεως πόληος καὶ τὸ Πηλείδου Πηληιάδεω, ἀφηρημένον δὲ οἷον τὸ κρῆταν τὸ δῶρον καὶ τὸ μία γίνεται ἀμφοτέρων ὄψ”· ἐξηλαγμένον δ' ἐστὶν ὅταν τοῦ ὄνομαζομένου τὸ μὲν καταλείπῃ τὸ δὲ ποιῆι, οἷον τὸ “δεξιτερὸν κατὰ μαζόν” ἀντὶ τοῦ δεξιού

7. Arist. Poet. 1458a 18-31 λέξεως δὲ ἀρετὴ σαφῆ καὶ μὴ ταπεινὴν εἶναι. σαφεστάτη μὲν οὖν ἐστιν ἡ ἐκ τῶν κυρίων ὄνομάτων, ἀλλὰ ταπεινή· παράδειγμα δὲ ἡ Κλεοφάντος ποίησις καὶ ἡ Σθενέλου. σεμνὴ δὲ καὶ ἔξαλλαττουσα τὸ ἰδιωτικὸν ἡ τοῖς ἔνικοῖς κεχρημένη· ἔνικον δὲ λέγω γλῶτταν καὶ μεταφορὰν καὶ ἐπέκτασιν καὶ πᾶν τὸ παρὰ τὸ κύριον. ἀλλ' ἀν τις ἄπαντα τοιαῦτα ποιήσῃ, ἡ αἰνίγματος τε γὰρ ἰδέα αὐτῇ ἐστί, τὸ λέγοντα ὑπάρχοντα ἀδύνατα συνάψαι· κατὰ μὲν οὖν τὴν τῶν ἀλλων ὄνομάτων σύνθεσιν οὐχ οἷον τε τοῦτο ποιήσαι, κατὰ δὲ τὴν μεταφορῶν ἐνδέχεται, οἷον “ἄνδρος εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ' ἀνέρι κολλήσαντα”, καὶ τὰ τοιαῦτα. τὰ δὲ ἐκ τῶν γλωττῶν βαρβαρισμός. δεῖ ἄρα κεχρᾶσθαι πως τούτοις· τὸ μὲν γὰρ τὸ μὴ ἰδιωτικὸν ποιήσει μηδὲ ταπεινόν, οἷον ἡ γλῶττα καὶ ἡ μεταφορὰ καὶ ὁ κόσμος καὶ τὰλλα τὰ εἰρημένα εἶδη, τὸ δὲ κύριον τὴν σαφήνειαν

8. a) Arist. Rhet. 1405a 28-31 τὸ δὲ ὡς ὁ Τήλεφος Εὐριπίδου φησίν, “κάπης ἀνάστων κάποιας εἰς Μυσίαν” (fr. 705 N.²), ἀπρεπές, δτι μεῖζον τὸ ἀνάστειν ἡ κατ' ἀξίαν οὐ κέκλεπται οὖν

b) Plut. *Glor. Ath.* 347f-348a ἡ δὲ Κόριννα τὸν Πίνδαρον, ὅντα νέον ἔτι καὶ τῇ λογιότητι σοβαρῶς χρώμενον, ἐνουθέτησεν ὡς ἄμουσον ὅντα [καὶ] μὴ ποιοῦντα μύθους, ὁ τῆς ποιητικῆς ἔργον εἶναι συμβέβηκε, γλώσσας δὲ καὶ καταχρήσεις καὶ μεταφροδάς καὶ μέλη καὶ όυμανς ἡδύσματα τοῖς πράγμασιν ὑποτιθέντα. † σφόδρον δὲ οὗν ὁ Πίνδαρος ἐπιστήσας τοῖς λεγομένοις ἐποίησεν ἐκεῖνο τὸ μέλος “Ισμηνὸν ἦ χρυσαλάκατον Μελίαν, / ἦ Κάδμον ἦ Σπαρτῶν ιερὸν γένος ἀνδρῶν, / ἦ τὸ πάνυ σθένος Ἡρακλέους / ἦ τὰν Διωνύσου πολυγαθέα τιμάν” (fr. 29 M.). δειξαμένου δὲ τῇ Κορίννῃ, γελάσασα ἐκείνη τῇ χειρὶ δεῖν ἔφη σπείρειν, ἀλλὰ μὴ ὅλῳ τῷ θυλάκῳ. τῷ γάρ ὅντι συγκεράσας καὶ συμφρονήσας πανσπερμίαν τινὰ μύθων ὁ Πίνδαρος εἰς τὸ μέλος ἔξεχεν

9. a) arc. παρθεταξάμενος / ἐτάζω, ἐτε(Φ)ός, ἔτυμος / ὕστιος / ai. *satyah*
b) ὄναρ, ὄπαρ

10. a) *jagatī e triṣṭubh:* ˘˘˘˘˘ ˘˘—˘—˘ e ˘˘˘˘˘ ˘˘—˘—˘

b) gl ˘˘ —˘—˘—, pher ˘˘ —˘—˘—, hipp. ˘˘ —˘—˘— (tel, reiz, otton).

c) Alcae. fr. 70,6-13 V. κῆνος δὲ παύθεις Ἀτρείδα[ν].[
δαπτέτω πόλιν ὡς καὶ πεδὰ Μυρσί[λ]ῳ[
θᾶς κ' ἄμμε βόλλητ' Ἀρευς ἐπιτ.ύχε..[
τρόπην ἐκ δὲ χόλω τῶδε λαθοίμεθ..[
χαλάσσομεν δὲ τὰς θυμοβόρω λύας
ἔμφύλω τε μάχας, τάν τις Ὄλυμπίων
ἔνωσε, δᾶμον μὲν εἰς ἀνάταν ἄγων
Φιττάκωι δὲ δίδοις κῦδος ἐπήρ[ατ]ογ.